

že, když pro tutéž pohledávku B. T. na těchže svrších povinné vymáhající věřitelka nemohla dvakráte zást. práva nabýti, její zást. právo dne 30. dubna 1928 dle zájem. protokolu nabyté nemohlo dojíti nikdy účinnosti. Tomuto názoru stěžovatelky nelze však přisvědčiti, neboť účinnosti zást. práva vymáh. věřitelky B. T. dne 30. dubna 1928 nabytého vadila jen ta skutečnost, že pro tutéž pohledávku vymáh. věřitelky na těchže svrších povinné vymáh. věřitelka nabyla již exek. zást. práva dle zájem. protokolu dne 1. února 1928. Když ale toto zást. právo prodlením času pomínulo (dle § 256 ex. ř.), a zást. právo dne 30. dubna 1928 vymáh. věřitelkou formálně nabyté v mezidobí nebylo zrušeno, přišlo, jak soud rek. správně uvedl, toto její zást. právo při rozvrhu výtěžku za zabavené svršky povinné k platnosti a bylo proto k němu při rozvrhu přihlédnouti tak jako kdyby jeho platnosti od původu nic nebylo překázelo.

Rozhodnutí soudu rek., v němž se na toto exek. zást. právo B. T. bere zřetel, odpovídá proto jak stavu věci, tak i zákonu a dovolacímu rekursu bylo z toho důvodu odepřiti úspěch.

R o z h o d n u t í n e j v y š. s o u d u z e d n e 5. č e r v n a 1931, č. j. R I. 261/31-1. Dr. Koutník.

Ochrana známek. Při posuzování otázky, zda označení zboží je šálivě zaměnitelné, smí s hlediska obvyčejného kupce býti pozastavené zboží porovnáváno s chráněnou známkou jen podle toho, co vede kupce při výběru zboží, tudíž v podstatě podle toho, co ví o chráněné známce. S hlediska trestnosti podle §§ 23 a 25 zák. o ochraně známek je lhostejno, že zboží samo nebylo obžalovaným vůbec označováno, nýbrž že byly zalepovány pozastavenými vignetami jen balíky, do kterých bylo zboží skládáno. K výkladu pojmů »obyčejný kupec« a »dotyčné zboží«. Subjektivní stránka. Náklady veřejného prohlášení odsouzení vinníkova (§ 27, odst. 2. zák. o ochr. zn.).

N e j v y š š í s o u d jako soud zrušovací zamítl po veřejném líčení zmateční stížnosti obžalovaných Ludmily N-ové, Ladislava N-e a Karla H-e do rozsudku krajského soudu v Novém Jičíně ze dne 3. dubna 1929, jímž byli stěžovatelé uznáni vinnými přechinem zásahu do práva známkového podle §ů 23 a 25 zákona ze dne 6. ledna 1890 čís. 19 ř. z.

Odvolání obžalovaného Ladislava N-e, pokud směřuje proti uveřejnění rozsudkového výroku v časopisech Lubina a Prager Tagblatt vyhověl a napadený rozsudek změnil tak, že povinnost tato trvá jen co do uveřejnění v Národní Politice.

Vyhověl i odvolání soukromé žalobkyně z rozsudkového výroku, jímž náklad na uveřejnění rozsudkového výroku omezen byl na nejvýše 200 Kč, a částku tu zvýšil na 1.200 Kč jakožto na nejvyšší náklad, který bude obžalovanému Ladislavu N-ovi nésti na případné uveřejnění rozsudkového výroku v Národní Politice.

Z d ů v o d ů: Zmateční stížnost obrací se, zřejmě chtějíc věcně uplatňovati důvod zmatečnosti dle č. 9 a) § 281 tr. ř. proti předpokladu rozsudku, že na zboží obžalovaných užito bylo označení zaměnitelně podobné známce chráněné pro soukromou žalobkyni. Spadající sem vývody stížnosti vrcholí v řečnické otázce, zda, porovnájí-li se vedle sebe balíky obojího zboží v původním balení, možno se soudem nalézacím uznati, že změny provedené obžalovanými v ochranné známce jsou nepatrné a nejasné, jak předpokládáno jen v § 25 zák. o ochr. zn. V podstatě jde tu přes jistý nátěr rázu právního o popírání správnosti skutkového zjištění nalézacího soudu, že vigneta s význačně vytištěnými slovy Riz Abadie, již užíváno bylo v závodě obžalovaných k zalepování balíků dutinek, je šálivě a zaměnitelně podobna ochranné známce soukromé žalobkyně v její převládající a charakteristické složce stejných slov.

Soud nalézací vycházel, řeše právě naznačenou otázku, se správných hledisek právních, proti nimž by se jen byl prohřešil, kdyby byl porovnával balíky vedle sebe ležící, jak si žádá zmateční stížnost, poněvadž s hlediska obvyčejného kupce, jemuž obal zboží soukromé žalobkyně nemusí ani býti znám, smí býti pozastavené označení zboží porovnáváno s chráněnou známkou jen dle toho, co vede kupce při výběru zboží, tudíž v podstatě dle toho, co ví o chráněné známce. Pro případ souzený pak předpokládal soud nalézací, že v paměti kupujícího převládá slovní část chráněné známky, daná slovy Riz Abadie. O těchto slovech zjistil nalézací soud, že jsou vedle formy etikety charakteristická také pro pozastavené označení zboží, kdežto ostatní složky tohoto označení, barva, forma tisku, vedlejší text, nepřicházejí valně v úvahu proti celkovému dojmu, jenž není tak rozdílný od celkového dojmu známky chráněné, aby mohl býti obvyčejným kupcem rozeznán již za obvyčejné pozornosti. Jestliže stížnost naproti tomu tvrdí, že se obojí vigneta liší »ohromně«, »naprosto«, »křiklavě« a úplně a nikoliv jen nepatrně, jak vyžaduje zákon, nedoličuje tím ještě vadnost rozsudku ani po stránce právní ani ve směru skutkovém, kdyžte nevytýká a nedovozuje, že soud nalézací zatížil svůj zjišťovací výrok některou z formálních vad takové váhy, že by jej činila zmatečným.

Zmateční stížnost dovozuje dále právní mylnost rozsudku, pokud předpokládá, že obžalovaní měli na prodej a do obchodu uváděti zboží označené bezprávně cizí známkou. Namítá, že zboží samo, to jest jednotlivé krabičky dutinek, nebylo obžalovanými vůbec označováno nijak, že to byly původní výrobky různých firem s původními označeními; jen balíky, do kterých bylo skládáno po osmi krabičkách dutinek, že byly zalepovány pozastavenými vignetami; to že však nebylo označováním zboží, jak předpokládá rozsudek a vyžaduje zákon, nýbrž pouhým zalepováním balíků beze vztahu ke zboží a bez úmyslu uváděti někoho v omyl o zboží.

V té příčině stačí zmateční stížnost upozorniti na předpis § 11

zák. o ochr. zn., dle něhož vše, co v tomto zákoně praveno je o označení zboží, platnost má také o označení učiněných na zabalení, nádobách, obalech a pod., — aby bylo bez dalšího výkladu jasno, že se soud nalézací nemýlil, když v okolnosti zdůrazňované zmáteční stížností neshledal nic, co by mu bránilo usouditi, že cizí známkou (správně pozastaveným označením) bylo označováno zboží.

Zmateční stížnost vytýká rozsudku, že neposoudil správně otázku obyčejného kupce; nedbal prý toho, že za obyčejného kupce ve smyslu § 25 zák. o ochr. zn. třeba pokládati obyčejného kupce dotyčného zboží, tedy člověka, který zná výrobky Abadie a je kupuje; takový kupec pak že vignetami obžalovaných v omyl uveden býti nemohl, znaje balení původních výrobků.

I tu je zmáteční stížnost na omylu. Obyčejným kupcem je s uvedeného hlediska ovšem kupec dotyčného zboží, ale právě kupec obyčejný, tedy nevyzbrojený znalostmi odbornými; a pojem »dotyčného zboží« dlužno bráti druhově (genericky), nikoli zvláště (ad speciem); míněno je zboží t o h o d r u h u, jako zboží, jež bylo označeno známkou pravou a způsobem pozastaveným, v tomto případě tedy cigaretové dutinky vůbec, nikoli zvláštní dutinky (species) »Abadie«. (Srov. Abel: Das österreichische Markenrecht str. 187, 188, Adler: Das österreichische Markenrech str. 207.) Chápe tedy stížnost pojem obyčejného kupce příliš úzce a její výtka právního omylu v rozsudku je bezdůvodná.

Po stránce subjektivní zjišťuje rozsudek jednak, že všichni tři obžalovaní věděli, že všeobecně známá známka soukromé žalobkyně je chráněna a zapsána v rejstříku známkovém, dále, že pokud jde o vědomé chování na prodej a dávání do obchodu, obžalovaný Ladislav N. se k tomu doznává a uvádí, že značky s nadpisem Riz Abadie dal tisknouti a na čelné strany balíků nalepovati.

Zmateční stížnost napadá rozsudek co do jeho výroku o subjektivní stránce zavinění obžalovaného Ladislava N-e jen v těch místech, kde rozsudek užívá slov o zlém úmyslu obžalovaných a mimo to všeobecným tvrzením, že stěžovatelé neměli nejmenšího úmyslu zasáhnouti v práva chráněné známky.

Pokud rozsudek svými slovy o zlém úmyslu míní, že čin obžalovaného Ladislava N-e, t. j. opatření nálepek a rozkaz k jejich používání pro prodej zboží a jeho chování na prodej se stal úmyslně, nevyslovuje tím, nežli že šlo o čin zamýšlený a k vině přičitatelný. V té příčině mu stížnost ani neodporuje. Spadající sem výrok rozsudku o tom, že zlý úmysl obžalovaných, tedy také Ladislava N-e je zřejmý také z odstranění nálepek před soudní komisí, je nezávažný, protože je i bez ohledu na něj nezávadně zjištěno vědomí obžalovaného Ladislava N-e ve smyslu § 23 zák. o ochr. zn.; je tedy i dotyčná výtká zmáteční stížnosti bez významu.

Tvrzením, že stěžovatelé neměli nejmenšího úmyslu zasáhnouti v práva chráněné známky, stížnost jen popírá, co rozsudek zjistil o vědomí obžalovaného Ladislava N-e a co pro skutkovou podstatu přečinu dle §u 25 zákona o ochraně známek stačí. S tohoto hlediska

je přečin ten čistým deliktem zákazovým, jenž je páchán již pouhým přestoupením právní normy bez ohledu na další záměr pachatelův, jenž se nemusí přímo odnáseti k uskutečnění zásahu do cizích práv známkových a k poškození oprávněného. Bližšího rozboru tato otázka nevyžaduje, poněvadž stížnost svoje stanovisko po právní stránce nijak nedoličuje.

Jestliže konečně rozsudek mluví o zlém úmyslu obžalovaných také tam, kde poukazuje k tomu, že kupci byli oklamáni nedostavše zboží objednaného druhu, stačí zmateční stížnost, která popírá správnost tohoto předpokladu rozsudkového, odkázati na to, co již bylo řečeno o nezávažnosti těchto rozsudkových důvodů s hlediska trestního práva známkového.

Jak ukázáno, je zmateční stížnost obžalovaného Ladislava N-e ve všech směrech bezdůvodná i bylo ji proto zamítnouti.

Obžalovaný Ladislav N. bere odvoláním v odpor předně výrok soudu nalézacího, jímž bylo přiznáno soukromé žalobkyni právo vyhlásiti odsouzení jeho též v časopisech Lubina a Prager Tagblatt. Jest mu přisvědčiti, neboť trestní čin nebyl spáchán v rozsahu takovém, že by k uvědomění veřejnosti o trestním rozsudku nestačilo uveřejnění v časopise tak rozšířeném, jako jest Národní Politika.

Bylo proto o odvolání obžalovaného Ladislava N-e usnésti se, jak se stalo.

Soukromá žalobkyně domáhá se odvoláním zvýšení hlavního trestu a náhrady za náklad spojený s uveřejněním rozsudkového výroku ve zmíněných třech časopisech.

Nelze však její odvolání uznati za opodstatněné, pokud se domáhá toho, aby trest byl vyměřen v zákonité sazbě, neboť odvolatelka ani neuvádí, proč soud nalézací neměl užiti ustanovení § 266 tr. zák.; nebylo proto odvolání v tomto směru vyhověti, zvláště když shledáno, že trest jest úměrný provinění, nepřilíš velikému.

V druhém směru je především uvést, že se odvolání může nyní týkati toliko zvýšení náhrady za náklad na uveřejnění výroku rozsudkového v Národní Politice. Rozsudek přiznal soukromé žalobkyni právo uveřejniti rozsudkový výrok na náklad obžalovaných (platí nyní jen o Ladislavu N-ovi), který omezil na nejvýše 200 Kč pro každý jednotlivý časopis. Pro takové omezení nejvyššího nákladu neposkytuje ustanovení §u 27, odst. 2 zákona čís. 19 ř. z. z r. 1890 opory, i bylo by výrok o omezení úpině zrušiti, kdyby se soukromá žalobkyně ve svém odvolání sama nepodrobovala nejvyšší hranici nákladu na uveřejnění rozsudku v částce 1200 Kč; se zachováním této nejvyšší hranice bylo proto jejímu odvolání vyhověti.

Rozh. nejvyš. soudu z dne 26. září 1930, Zm. II. 182/29.